

Kirstin Rozema

Na die nacht

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

PROLOOG

De grote witte sering ruiste zachtjes mee met de wind. Midden op het dorpsplein, omringd door knusse bankjes, bepaalde hij het beeld van dit dorp. De stevige stam verraadde wel een beetje hoe oud de boom was. Hij had al veel meegemaakt, daar op het plein. Een mooie boom, opzichzelfstaand maar duidelijk aanwezig. In Amersloot, een middelgroot dorp, waren meer van dit soort kenmerkende plekken. Het poortje dat toegang gaf tot de oorspronkelijke dorpskern was ook zo'n plek. Een houten poort, diep groen geschilderd en gelegen tussen twee oude stukken stadsmuur. Een poort die duidelijk het verschil aangaf tussen oud en nieuw.

Net als de inwoners van het dorp eigenlijk. Je had de oudere bewoners, die veelal achter de grote poort woonden. Tegenwoordig was er zelfs voor hen de mogelijkheid om in een zorgcentrum hun oude dag door te brengen. Nieuwerwetse fratsen, werd eerder gezegd, maar nu een volkomen normaal iets, omdat het dorp wel met zijn tijd mee wilde en moest gaan. En dan waren er ook de nieuwkomers en de jongere garde, die in de drie wijken rondom de dorpskern woonden. Zij zorgden voor de

nodige “schwung” in het dorp. Er waren sinds een aantal jaren uitgaansgelegenheden gekomen. Gezellige barretjes in het dorpscentrum, eetgelegenheden, die niet alleen de Hollandse pot serveerden. Er was een theater gebouwd, zelfs een discotheek ontbrak niet. Het bracht reuring in het dorp, want uiteraard was het in Amersloot lang niet altijd rustig en vredig. Er was heus wel eens een opstootje. Onrust door vakantiegangers, die de boel op stelten zetten.

Natuurlijk had ook Amersloot last van criminaliteit, burenruzies en overlast door raddraaiers. Maar over het algemeen heerste er tevredenheid onder de bewoners. Het was een keur van verscheidenheid, daar in de buurtjes, zoals de wijken genoemd werden. En nieuw waren de wijken eigenlijk ook niet. Ze werden gebouwd na de Tweede Wereldoorlog, toen er weer vertrouwen was en mogelijkheden kwamen.

Amersloot was landelijk gelegen, maar had goede verbindingen naar de grote steden. Er reed een bus die het dorp verbond met de twee grote plaatsen ernaast. Er was zelfs een haven, die vroeger vooral diende voor de vissers en het transport over water.

In het dorp heerste vandaag een gezellige drukte. Verspreid over het dorpsplein stonden

de marktkramen, die druk bezocht werden. De marktkoopmannen prezen hun handel om het hardst aan. Hier waren de appels een euro goedkoper dan bij de buurman, die op zijn beurt zijn voordelige bananen aan de man probeerde te brengen. Mede door het mooie weer op deze vijftiende mei waren er veel mensen, die wilden barbecueën. Ook voor het buurtfeest in een van de drie buurtjes werd veel gekocht. Alles vers, het liefst van plaatselijke leveranciers. Eerlijk vlees en groente van boeren die net buiten het dorp woonden. Dat maakte Amersloot tot een fijne plek om zaken te doen.

Net buiten het dorpsplein lag de buurt waar die avond een buurtfeest zou zijn. Een lente-feest, vermeldden de posters die over het hele dorp verspreid waren. Iedereen was welkom, dat stond buiten kijf. Er werd geen verschil gemaakt tussen bewoners van de ene wijk of de andere. Iedereen ging hier meestal vriendschappelijk met elkaar om.

Zoveel mensen, zoveel ideeën. Niet iedereen had zin in een buurtfeest. Was de één al dagen bezig met de organisatie, probeer de de ander redenen te bedenken om niet te gaan.

Verder gebeurde er op dit moment weinig in dit dorp. Het leven kabbelde er rustig voort. Op

een van de bankjes aan de rand van het dorp zat de vaste groep bejaarde mannen, die er – bij mooi weer – uren doorbrachten, net zoals dat in Spaanse of Franse dorpen gebeurde. Ze bespraken de dag met elkaar, vertelden de laatste nieuwtjes en roddelden er lustig op los. Het gesprek van die dag ging ongetwijfeld over wat er die avond te gebeuren stond.

Het zou vast een gezellige avond worden. Een aanloop naar de zomer, een viering van de lente. Maar vooral een fijn samenzijn met dorpsbewoners. Mensen, die al zolang bij elkaar woonden en het desondanks nog altijd leuk vonden om ook op deze avond weer samen te zijn.

De eerste rookpluimen kwamen ondertussen al uit de grote barbecues en er arriveerden van alle kanten belangstellenden. Het was een heerlijke lenteavond geworden.

HOOFDSTUK 2

‘Nog één glas, Paul. Dan heb ik echt genoeg gehad. Ik heb al de hele avond wijn gedronken. Je zit me gewoon dronken te voeren, ik heb je wel door,’ grinnikte Lucy Veenhuizen tegen de donkere jongeman die voor haar stond.

Inderdaad, hij was haar aan het versieren en met een glas wijn extra lukte dat prima. Ze voelde zich echt een beetje tipsy. Ze kon ineens veel sneller lachen om grapjes en alles leek losser en vrolijker.

‘Ik heb je hier nog nooit eerder gezien,’ fluisterde hij in haar oor. Lacherig schudde Lucy haar hoofd: ‘Wat zeg je nou? Ik kan je niet verstaan hoor, het is hier zo lawaaiig!’ Paul Brama vertelde haar nogmaals dat hij haar nooit eerder in de buurt gezien had. Hij zei het maar op normale geluidsterkte. De romantiek van het in haar oor fluisteren werkte inderdaad niet, deze avond. Vooral niet, omdat ze vlak naast de geluidsinstallatie stonden. Al was het geluidsniveau niet heel hoog, het was toch voldoende om het hele grasveld te overbruggen. ‘Mij hier nog nooit gezien?’ vroeg Lucy verbaasd. ‘Jongetje, je hebt je ogen in je zak gehad. Ik woon hier al heel mijn leven. Ik ben altijd in het buurthuis.

Mijn vader beheert het buurthuis, wij wonen er naast. Ben je daar nog nooit geweest?' Paul schudde zijn hoofd. Nee, dit was eigenlijk de eerste gelegenheid waarbij hij medebewoners uit deze wijk zag. Hij was ook nooit thuis. Zijn drukke baan in de randstad slurpte al zijn tijd op. En 's avonds was hij vaak te laat thuis om iets te doen. Dan had hij nog tijd voor een snelle hap; meestal een magnetronmaaltijd.

Tijd om echt te koken had hij nauwelijks. Of eigenlijk: maakte hij nauwelijks. En het dorp of zelfs maar de wijk verkennen, daar was hij nooit aan toegekomen.

'Misschien kun jij me wegwijs maken in de wijk?' stelde hij voor. 'En als tegenprestatie leer ik jou vanavond de weg naar mijn huis!'

'Ho, ho, ho ... iemand loopt hier hard van stapel!' lachte Lucy.

'Wil ik de weg naar jouw huis wel eens leren kennen? En als ik weet waar je woont, wat dan?' Ze schudde haar lange, blonde krullen even naar achteren.

Hij streek snel een laatste pluk achter haar oor en speelde er even mee. Hij grinnikte dat ze daar dan vanzelf wel achter zou komen. Ze moest er nog even niet aan denken, een nieuwe relatie. Hoewel ze zich zeker gevleid voelde.

Maar ze wilde eerst met zichzelf in het reine komen na de breuk met Freek, een paar weken geleden. De vernedering die ze nog steeds voelde, moest ze eerst te boven komen, wilde ze ooit weer een relatie beginnen. Het beeld van Freek, innig zoenend met Marina van Leer sprong direct weer op haar netvlies. Marina was haar beste vriendin geweest op de middelbare school. Maar ze was jaloers geweest op Lucy. Op haar spontaniteit, haar uiterlijk, haar gemak om het mensen naar hun zin te maken in het buurthuis. Lucy had niet aan zien komen dat ze Freek van haar afnam. Al helemaal niet, omdat Freek met haar dweeptte, zoals pap dat noemde. Maar Marina scheen iets te hebben dat zij hem niet kon geven. En haar vroegere vriendin won zijn aandacht en liet haar stikken.

Lucy schudde bijna onmerkbaar haar hoofd. *Weg met die rotgedachten. Concentreer je op het hier en nu. Op deze leuke knul, al probeert hij te duidelijk je te versieren. En al die aandacht is zo leuk!* Ze giechelde als een jonge meid. ‘Laten we elkaar maar eerst iets beter leren kennen, in plaats van meteen het bed delen. Dat kan later nog wel. Als je iets met me wilt, zal je daar moeite voor moeten doen,

meneertje,' zei ze en gaf hem een kus op zijn neus.

Hij greep meteen zijn kans en kustte haar voorzichtig op haar lippen.

Even was ze verrast, maar het voelde heerlijk. Dit was wat ze wilde. Maar al snel kwam ze weer tot zichzelf en duwde hem iets van haar af. Dit ging snel, erg snel. Ze hadden elkaar een paar uur geleden voor het eerst gezien en ze wilde nu nog niet zoenen. Ze wilde hem leren kennen, om fouten voor te zijn.

'Rustig aan, niet te hard van stapel lopen,' zei ze zachtjes.

'O, *hard to get*,' concludeerde hij grinnikend.

'Nou nee, eerder voorzichtig,' verklaarde ze. 'Mijn vorige relatie liep helemaal verkeerd af, dus ik wil je eerst leren kennen. Begrijp je dat?'

Ze kleurde een beetje en ondanks dat het donker was, zag hij het wel en glimlachte. 'Beter zo, dan dat je je meteen aan iedereen geeft,' besloot hij.

'Zullen we iets te eten halen en ergens gaan zitten?' vroeg Lucy. Ze had trek gekregen. Hopelijk voelde ze zich minder aangeschoten als ze iets gegeten had.

Ze liepen naar de barbecue en schepten alvast salade op en legden wat stokbrood met

kruidenboter op hun bord, terwijl ze wachtten op de saté, die nog warm moest worden.

Paul pakte twee servetjes en even later liepen ze naar een van de houten bankjes, die aan de rand van het veldje stonden. ‘Nou, vertel, Lucy met de slechte ervaring. Wie ben je en wat doe je?’ begon hij en hij stak even later een stukje saté in zijn mond. De pindasaus drupte over zijn kin en Lucy pakte snel haar servetje om het af te vegen.

Hij glimlachte. Wat is ze ook een heerlijke meid, dacht hij. Dit zou een prima vriendin kunnen zijn.

Lucy keek even voor zich uit. Wie was ze? Dat was niet moeilijk om te beantwoorden. Maar wat deed ze? Te veel! En niets. Ze was een weifelaar. Een typische tweeling als sterrenbeeld en o, wat klopte dat. Aan de ene kant zeker van je zaak, maar als het erop aankwam twijfelend. Altijd wikken en wegen, dat was precies hoe ze was. Ze was gewoon besluiteloos en dat kostte punten. Verkeerde beslissingen kostten geld, zoals haar studie. Ze was nu vierentwintig en had haar hbo nog steeds niet afgemaakt. Eerst een verkeerde studie, toen had ze noodgedwongen een jaar overgedaan na de dood van mam. En nu moest ze er harder aan trekken dan ze